

jeg kan ikke noksom beklage, at man fra Socialdemokratiets og det radikale Venstres Side stiller sig modvilligt overfor Fremme af denne Sag. Men det falder jo godt i Traad med den Stilling til Besparelsesbestræbelserne, som fra disse Partiers Side stedse iagttages i Praksis, om end de i Almindelighed giver en anden Fremstilling paa et rent teoretisk Grundlag af deres Opfattelse.

Formanden: Det ærede Medlem Hr. Lundberg har Ordet for en kort Bemærkning.

Lundberg: I Henhold til, hvad jeg før sagde, skal jeg ikke komme ind paa at drøtte Enkelthederne i dette Lovforslag. Jeg vil kun overfor den højtærede Ministers Udtalelse sige, at det sandsynligvis var af gammel Vane, at Ministeren takkede Ordførerne for Venstre og det konservative Folkeparti for Tilslutning til Forslaget, thi mig bekendt er der ikke fra det konservative Folkepartis Ordfører givet nogen saadan Tilslutning hverken i Fjor i Udvalget eller nu fra denne Plads. — Ministeren siger, at han forstaaer godt Ordførerne for det radikale Venstre og Socialdemokratiet, thi de er jo altid sparsommelige i Teorien, de er den teoretiske Sparsommeligheds Apostle. Det lyder noget mærkeligt, at Ministeren fremsætter en saadan Udtalelse samtidig med, at han i dette Lovforslag bl. a. foreslaar, at Staten skal spare 24 000 Kr. ved at vælte denne Udgift over paa Elevator-ejerne, saa at der altsaa i Realiteten slet ingen Besparelse bliver for Samfundet som saadant, hvorimod det faar en direkte Udgift paa 4 000 Kr. til Ansættelse af en Assistent. Hvis der skal tales om teoretisk Sparsommelighed, maa der vistnok menes noget saadant som det, der her er foreslaaet.

Formanden: Det ærede Medlem Hr. Dahlgaard har Ordet for en kort Bemærkning.

Dahlgaard: Den højtærede Minister var saa venlig at betegne mig som Repræsentant for et teoretisk Spareparti. Der behøver selvfølgelig ikke at være noget nedsettende deri; for saa vidt Teorien er rigtig — og det er vore Teorier jo —, vil Praksis ogsaa være det. Men med mit

Kendskab til den højtærede Ministers Betoning vil jeg dog tro, der i hans Udtalelse laa noget i Retning af, at det er i Teorien, vi vil spare, i Praksis ikke. Men er der nogen, der i dette Tilfælde, ved dette Lovforslag, kan betegnes som den, der vil spare i Teori, men ikke i Praksis, er det i Sandhed den højtærede Minister. Ministeren fremsætter et Forslag, der gaar ud paa, at der skal opkræves 24 000 Kr. af Elevator-ejerne, og disse Penge skal gaa ind i Statskassen. Derved indvinder Statskassen ganske vist 24 000 Kr., men samtidig kommer det samlede danske Samfund til at betale yderligere 4 000 Kr. til Administration af den paagældende Lov. Det er Besparelse i Teori, men ikke i Praksis. Paa ganske tilsvarende Maade forholder det sig med den anden Ændring, der er foreslaaet. Ministeren indvinder 200 000 Kr. for Statskassen, men de indvindes ved, at man lægger de tilsvarende Byrder over paa det paagældende Erhverv, Landbruget, og samtidig maa selvfølgelig Opkrævningen koste Penge. Ministeren kan dog ikke mene, at det, at der opkræves Afgifter, selv om det sker sammen med Skatterne, ikke betyder forøget Udgift til Administration i Kommunerne. Det er ganske klart, at det gør det. Altsaa, den Besparelse, der her skal være Tale om, betyder Indvinding af nogle Penge for Statskassen, men forøget Udgift for det samlede Samfund.

Naar Ministeren siger, at der gælder noget ganske andet med Hensyn til de Udgifter, der bliver tilbage i Henhold til Loven om Fabriktilsynet, beklager jeg, at Ministeren er kommet i Uoverensstemmelse med sine egne Udtalelser i Fjor, da dette Lovforslag var til Behandling. Jeg skal med den højtærede Formands Tilladelse citere, hvad Ministeren i Fjor udtalte: „Det ærede Medlem Hr. Dahlgaard mente, at Udgifterne ved Fabriktilsynet burde bæres af Industrien, naar Udgiften ved det kommunale Maskintilsyn skal bæres af de enkelte Maskinejere. Der er utvivlsomt noget i det ærede Medlems Tanke, thi den Fabrikejer, som samvittighedsfuldt vilde drage Omsorg for, at hans Fabrik til enhver Tid er i en saadan Stand, at den byder den størst mulige Sikkerhed for den i Fabrikken arbejdende, han maatte jo paa egen Bekostning lade det Tilsyn foretage, som Staten